

Jensine Jensen, det farlige Livstykke.

Mel. af „Grants Børn“,
eller: Tvende Beje skal der være.

Jeg var ældst af otte Boder,
De kan tro, at vi fik Høvl,
For min Fa'er var Baabekroder,
Dg de Folk kan gjøre Brøvl.
Jeg de Andre maatte pleje,
Være Alles Plejemo'er,
Gi'e dem Flasse, skure, seje,
Men imens saa blev jeg stor.

Maa vi saa være fri for Pattedasken, sa'e jeg. Farvel, du Hus, hvor min Fader bor! og da jeg først havde været Bladjomfru ved Aftensprøjten og Smørrebrødsjomfru paa Dyrehavsbakken, tog jeg Plads som Opvartningsjomfru i en Sømandskjælber. Men den var for fugtig, og den faldt svært for Brystet, thi de raske Matroser holdt saa meget af min klare Stemme, at jeg hele Dagen maatte trække i en krydderag Harmonika og levere dennehersens Dingelingelingelingedingbang.

Derpaa blev jeg noget mere,
Jeg fik Plads paa et Hotel,
Hvor jeg lærte at frisere
Dg at træ' min Tid ihjel.
Jeg drak Banco for min Stemme,
Jeg drak Bajer for mit Hulb.
Derfor — det kan jeg ej glemme —
Gik jeg stadig og var fuld.

Alle de engelske Herrer holdt saa meget af mig, og med deres Damer smakkede jeg mig og drak Rognakstoddy. Jeg lod mig tre Gange horisføre af Gentlemen, men de fortrød det inden de kom til Loldboden. Saa siger Værten en Dag til mig: Jomfru Jensen, Deres Stemme er i Overgang, De maa kunne bevæge Dem i en højere Sværte; jeg kan ikke forsvare at beholde Dem! — Godt, du søde Bondefrederik, sa'e jeg, saa du falder a' paa 'en. Men der er Jngenting, der rasler. Min Stemme er god og over hele Verden holder de af dette Dingelingelingelingedingbang.

Derfor blev jeg Koristinde
 I Kasino, naa, min Tro!
 Der var Slag i dem derinde,
 Ja og ser De, jeg var go'?
 Jeg fik Klap og jeg fik Penge,
 Jeg var med i „Uffelstind“;
 Men det varede ikke længe;
 Jeg var alt for let af Sind.

Alle de Buketter, jeg fik, solgte jeg samme Aften til en
 Handelsgartner og saa gik jeg paa Bisten i Figaro. Den
 blev opdaget, og fra Kasino fik jeg et Bink om, at i Fald
 jeg ikke kom mere, vilde de prøve paa at undvære mig.
 Saa blev jeg forlovet med en Frugtpranger, der havde
 forlibet sig i min Stemme. Den Aften, da vi holdt Defel-
 rationsgilde, slog han mig blaa Djne. Tak, sa'e jeg; jeg
 holder ikke af de 10 Møre for to Ore! Drej om, Barborg!
 Saa blev jeg Sangerinde og der var Fut i det Liv. Jeg
 glæder stadig Publikum med det saa yndede Ensemblenummer:
 Dingelingelingelingedindbang.

Jeg sang Enkelst, vist i Trifot
 Holot en Kjærest og en Ben,
 Og drak hele Spande Kliquot,
 Den var bedre, Petersen!
 Jeg blev gift med Pianisten,
 Vi blev ogsaa skilt igjen,
 Men, o Held, jeg fik tilsidst en
 Gode-Bejeler til Ben.

Denne Vej med Sølvstøjet, sa'e jeg, og paa Assistent-
 huset med Uldstøjet. Vi hørte i Skoven og vi abonnerede i
 det Kongelige; men Bejeleren var saa strækkelig distrahit,
 og han kom til at skrive forkert Navn paa Bejlerne, —
 saa gjorde han en lille Fornøjelsesrejse til Amerika, men
 glemte at lægge sin Portemonnaie herhjemme. Men det
 gjør jøffe No'et. Jeg siger Bst! Bst! til Posten, og jeg
 har min Stemme endnu. Jørk var den i Overgang, nu
 er den snart i Undergang, men veed De et Engagement for
 en Pige, der vil deltage i hvadsomhelst, saa husk min
 Adresse. God Morgen, mine broderede Hofesokker; jeg
 kan endnu leve af den fjønne Arie:

Dingelingelingelingedindbang.